

Na posl.br: P-4606/2023

OPĆINSKI SUD U SPLITU
21000 SPLIT

TUŽITELJ:

DOM ZA STARIJE OSOBE SPLIT (OIB 69403366669), 21 000 Split, Ivana Pl. Zajca 2, zastupan po ravnatelju i zz Ivanu Škaričiću, a ovaj po pun. Mladenu Pavasoviću i Meri Blaslov-Pavasović, odvjetnicima u Splitu, Ćiril-Metodova 38

TUŽENICI:

1. **KERUM LIDIJA** (OIB: 22840492660) iz Splita, Vukovarska 75A
2. **CRNOJA MILICA** (OIB: 41648540106) iz Splita, Vukovarska 75A
3. **NERLOVIĆ MIRO** (OIB: 52182288373), Srbija, Apatin, Blok 112 S-9 II/7
4. **STOJANOVIĆ ZORAN** (OIB: 93236875783) iz Splita, Vukovarska 75A
5. **ĆURIN STJEPKO** (OIB: 96087563882) iz Gdinja, Gdinj 25
6. **VRDOLJAK KATJA** (OIB: 05437909626) iz Splita, Vukovarska 75A
7. **STRIČEVIĆ ANTE** (OIB: 76391075233) iz Splita, Vukovarska 75A
8. **VILIĆ NEDILJKO** (OIB: 81640454573) iz Splita, Vukovarska 75A
9. **KURTOVIĆ FRANJO** (OIB: 24607120990) iz Zagreba, Kružna ulica 2a
10. **LOVRIĆ IVANA** (OIB-32667235228) iz Žrnovnice, Domljanovića 5
11. **POCRNIĆ JASNA** (OIB: 23657879901) iz Splita, Vukovarska 75A
12. **KANAJET VESNA** (OIB: 53687199169) iz Splita, Vukovarska 75A
13. **KRSTULOVIĆ GORDANA KATICA** (OIB:42004168363) Split, Gundulićeva 44
14. **NIKOLIĆ CVITA** (OIB: 86243272973) iz Splita, Vukovarska 75A
15. **MARUNČIĆ DANICA** (OIB: 34825073743) iz Splita, Slime 86
16. **KUTLEŠA PAVA** (OIB: 13853649012) iz Splita, Vukovarska 75A
17. **POLJIČANIN IVAN** (OIB: 91267768056) iz Splita, Vukovarska 75A
18. **DELIĆ ANTE** (OIB: 69667905694) iz Splita, Tatarina 6
19. **MILOŠ KRISTINA** (OIB: 75867442838) iz Splita, Vukovarska 75A
20. **DRAGIČEVIĆ ŠIMO** (OIB: 13920756331) iz Splita, Vukovarska 75A
21. **ZANCHI LINDA** (OIB: 86104782093) iz Splita, AB Šimića 42
22. **PINJUH BOGOMIR** (OIB: 17303605374) iz Splita, Vukovarska 75A
23. **ROGOŠIĆ MIRJANA** (OIB: 41812930360) iz Splita, Vukovarska 75A
24. **DELIĆ MARIJA** (OIB: 60368625928) iz Splita, Vukovarska 75A
25. **ŽUPA ANA** (OIB: 24953659062) iz Splita, Gorička 12
26. **DRAŽIĆ NENAD** (OIB: 25233376594) iz Splita, Vukovarska 75A
27. **ŠETKA DUBRAVKA** (OIB: 34141351063) iz Splita, Vukovarska 75A
28. **LONČAR JADRANKA** (OIB: 80875610638) iz Splita, Table 1
29. **ŠAPONJA SILVANA** (OIB: 87129848080) iz Splita, Vukovarska 75A
30. **ĐOKOVIĆ MILOSAVA** (OIB: 32731210554) iz Splita, Vukovarska 75A
31. **ČAGALJ JURICA** (OIB: 21397557710) iz Solina, Hektorovićeve 27c
32. **ŠTOJS ZLATA** (OIB: 89429428390) iz Splita, Vukovarska 75A
33. **PEKIĆ KATA** (OIB: 01981771838) iz Splita, Vukovarska 75A
34. **KOKAN NEDJELJKA** (OIB: 36063792437) iz Splita, Vukovarska 75A
35. **KERUM JOSIP** (OIB: 10559596883) iz Splita, Trondheimska 35
36. **PAIĆ LIDIJA** (OIB: 52859214796) iz Splita, Vukovarska 75A

37. LUETIĆ MARICA (OIB: 87618695929) iz Lovreća, Ul. Dr. F. Tuđmana 9
38. VRANJIĆ NEVENKA (OIB: 95844492487) iz Splita, Svilajska 6
39. VUKMAN SILVA (OIB: 96798059273) iz Splita, Doverska 17
40. PLAZIBAT MILENKO (OIB: 94724653508) iz Splita, Babina 4
41. IVKOVIĆ IVANICA (OIB: 14516969853) iz Splita, Vukovarska 75A
42. ŽURIĆ ANA (OIB: 16141758292) iz Splita, Vukovarska 75A
43. TORLAK DENISA (OIB: 92359290260) iz Splita, Sućidar 36
44. BOROVIĆ SINIŠA (OIB: 71596032063) iz Splita, Vukovarska 75A
45. ROGULJIĆ KATICA (OIB: 16701961149) iz Splita, Vukovarska 75A
46. HRGA BOŽENKA (OIB: 83056968703) iz Splita, Dubrovačka 20
47. DOMAZET IGOR (OIB: 53114151335) iz Splita, Dinka Šimunovića 25
48. JOZIĆ ANĐA (OIB: 00367327599) iz Splita, Vukovarska 75
49. RUNJIĆ EMILA (OIB: 43130926552) iz Splita, Put Brodarice 4
50. NOVAK-BOKAN JADRANKA (OIB: 49538314249), Splita, Požeška 12
51. NAĐ NELA (OIB: 48227347821) iz Splita, Vukovarska 75A
52. BABIĆ ANITA (OIB: 40234101211), iz Splita, Vukovarska 80
53. CIPETČ HELENA (OIB-38329591312), iz Splita, Plitvička 2,
54. BONKOVIĆ DARIJA (OIB-25256871901), iz Splita, Vukovarska 80
(one pod 51., 52. i 53., kao nasljednice tužene Budimilja Jelke)

PRIJEDLOG TUŽITELJA ZA DOPUŠTENJE REVIZIJE

protiv: presude Županijskog suda u Velikoj Gorici
br. GŽ -201/2026 od 03. lipnja 2026.

punomoć u prilogu

I. Presudom Županijskog suda u Velikoj Gorici br. GŽ-201/2026 od 03. lipnja 2026. odbijena je žalba tužitelja i potvrđena prvostupanjska presuda Općinskog suda u Splitu br. P-4606/2023 od 03. studenog 2025. kojom je, u djelu pod točkom I. i točkom II. izreke odbijen kao neosnovan glavni i podredni tužbeni zahtjev tužitelja te istom presudom u točki III. izreke, uz rješenje (ispravak presude) istog broja od 04. 11. 2025., točki IV. i točki V. obavezan tuženik na naknadu parničnog troška sve prema tuženicama i u visini kako je to pobliže navedeno u tim točkama izreke presude i rješenja prvostupanjskog suda. Istom drugostupanjskom presudom potvrđeno je i posebno rješenje Općinskog suda u Splitu br. P-4606/2023 od 04. studenog 2025. te i u tom dijelu žalba tužitelja odbijena kao neosnovana.

II. Sukladno odredbi iz članka 387. st. 2. i st.3. Zakona o parničnom postupku („NN“ 53/91.....155/23 – dalje: ZPP) tuženik blagovremeno podnosi ovaj prijedlog za dopuštenje revizije **protiv naprijed citirane presude Županijskog suda u Velikoj Gorici br. GŽ-201/2026 od 03. lipnja 2026.** držeći da su se u konkretnom slučaju ispunili zakonom predviđeni razlozi iz članka 385.a. st. 1. i st. 2. ZPP-a za dopuštenje revizije, zbog procesnopravnog i materijalnog pitanja koje je važno za odluku u ovom sporu i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, a o kojem nema prakse Vrhovnog suda Republike Hrvatske, a dosadašnja praksa viših sudova je u tom pogledu suprotna pravnim stavovima iznesenim u sada pobijanoj drugostupanjskoj presudi.

III. Predmet ovog parničnog postupka pokrenutog tužbom tužitelja još 22. 05. 2015. jest, a kako to utvrđuje i prvostupanjski sud u dijelu pod točkom 14. obrazloženja te potvrđuje i drugostupanjski sud u dijelu pod točkom 5. al. 1. obrazloženja, sada pobijane presude, zahtjev

tužitelja naspram tuženika, vlasnika stanova u stambenoj zgradi u Splitu, Vukovarska 75 A, za isplatom ukupnog iznosa od 29.243,40 eura, a koji iznos da su navedeni tuženici stekli bez osnove budući je tužitelj u vremenskom razdoblju od svibanj 2010. – kolovoz 2014. podmirivao troškove njihove mjesečne potrošnje vode, i to iz razloga što su računi na ime mjesečnog utroška vode, potrošno mjesto šifre: 0370878, kojim su se opskrbljivali isključivo posebni dijelovi (stanovi) poslovno-stambene zgrade sagrađene na čest. zem. 6475/60, ZU 14523, K.O. Split, anagrafske oznake Vukovarska 75A, u (su)vlasništvu tuženika, ispostavljali tužitelju, koji ih je, ne znajući da se radi o potrošnji vode koja se odnosi na predmetnu stambenu zgradu, uredno podmirivao.

U narativnom dijelu svoje tužbe tužitelj je točno označio te u tom pogledu priložio i odgovarajuće dokaze (izvatke iz zem, knjige ili knjige položenih ugovora) za sve vlasnike stambenih jedinica (ili suvlasnike ukoliko je neka od stambenih jedinica bila u suvlasništvu) koji su to bili u utuženom periodu te također i mjesečne račune koje je tuženik, u zabludi držeći da se radi o njegovoj potrošnji vode, nesporno platio po računima javnog isporučitelja vodnih usluga odnosno Vodovoda i kanalizacije d.o.o. Split, a koji su se odnosili za potrošno mjesto stambene zgrade, sve također u utuženom periodu. **U tom smislu nadalje nije bilo sporno da su tuženici, u konačnici označeni u prvostupanjskoj presudi od br. 1. do br. 54. (neki od ranijih tuženika su platili svoja dugovanja pa je u odnosu na njih tužitelj povukao tužbu), bili vlasnici/suvlasnici stambenih jedinica na koje se odnosi tužbeni zahtjev.** Uz svoju tužbu te i tijekom postupka tuženik je priložio i sve druge odgovarajuće dokaze posebno i zapisnik Vodovoda i kanalizacije d.o.o. o izvršenom terenskom pregledu vodoopskrbnih instalacija - vodomjera, te rezultatima tog pregleda na dan 26. kolovoza 2014., osnovom kojih dokaza i njihovom ocjenom sukladno odredbi čl. 8. ZPP-a je prvostupanjski sud, a kako to sam navodi u obrazloženju svoje presude, „doslovno i nedvojbeno“ utvrdio, a drugostupanjski sud prihvatio tako utvrđeno činjenično stanje - točka 5. obrazloženja drugostupanjske presude, slijedeće:

- da iz dopisa Vodovoda i kanalizacije d.o.o. (list 311 spisa) proizlazi da je 26. kolovoza 2014. izvršena terenska provjera - zatvaranje ventila iza vodomjera GV 57313 te je utvrđeno da isti koristi stambena zgrada anagrafskog broja Vukovarska 75A Split odnosno samostalne stambene jedinice broja 102. 109, 115, 118 (nasumična provjera) iz čega slijedi da se sa priključne instalacije broja priključka 013913, GV 57313, potrošno mjesto šifre 0370878 na ime Doma umirovljenika Split realno vrši vodoopskrba predmetne stambene zgrade anagrafske oznake Vukovarska 75 A, dok se apartmani Doma i restoran opskrbljuju s GV 3165, priključak 013920 (točka 16. obrazloženja prvostupanjske presude),

- da je tužitelj u utuženom vremenskom razdoblju uredno podmirivao sve mjesečne račune koji su ispostavljeni na ime usluge potrošnje vode, na kojima je obračunata i potrošnja za priključno mjesto – broj priključka 013913, a kojim su se opskrbljivali isključivo stanari stambene zgrade Vukovarska 75A, Split (točka 17. i točka 20. obrazloženja prvostupanjske presude),

- da je ispunjavajući obvezu plaćanja utroška vode po ispostavljenim računima tužitelj podmirivao novčane iznose na ime utrošene vode koju su potrošili / opskrbljivali se stanovi na adresi Vukovarska 75A, a koje iznose u ovom parničnom postupku potražuje tužitelj temeljem pravnog osnova stečenog bez osnove (točka 21. obrazloženja prvostupanjske presude),

- da obveza podmirenja troškova opskrbe pitkom vodom predstavlja zakonsku obvezu suvlasnika na čijem je suvlasničkom dijelu uspostavljeno vlasništvo određenog posebnog dijela nekretnine, a prema čl. 84. ZV-a (točka 27. obrazloženja prvostupanske presude),
- da je Vodovod i kanalizacija d.o.o. Split, ispostavljalo zajednički račun za potrošenu vodu (zajedničko mjerilo za cijelu stambenu zgradu) slijedom čega se visina iznosa koji je, uzimajući u obzir količinu potrošene vode, potrošač bio dužan podmiriti, imala obračunati temeljem čl. 11. st. 2. Odluke o vodoopskrbi grada Splita (točka 28. obrazloženja prvostupanske presude),
- da je tužitelj visinu tužbenog zahtjeva prema svakom od tuženika odredio na način što je ukupno plaćeni mjesečni iznos po računima Vodovoda i kanalizacije d.o.o. podijelio na ukupan broj stanova u stambenoj zgradi u Splitu, Vukovarska 75A (točka 9.3. obrazloženja prvostupanske presude).

Utvrdivši dakle, sve kao nedvojbeno, naprijed navedeno činjenično stanje prvostupanjski sud, u obrazloženju pobijane presude, a ocjenjujući osnovanost tužbenog zahtjeva tužitelja s aspekta odredbe čl. 1111. i čl. 1119. Zakona o obveznim odnosima (NN br. 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, 145/2023, 155/2023 – dalje ZOO) odbija tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan, po oba osnova, jer:

- da se u konkretnom slučaju ne radi o stjecanju bez osnove prema čl. 1111. ZOO-a (točka 22. obrazloženja) jer da na strani tuženih nije došlo do obogaćenja odnosno povećanja njihove imovine (prije ovog zaključka, u dijelu pod tokom 19. obrazloženja, prvostupanjski sud objašnjavajući institut stjecanja bez osnove navodi da se obogaćenje ne sastoji samo u povećanju imovine već i u smanjenju gubitaka i u uštedi troškova koje je umjesto obogaćenoga učinio osiromašeni), pa potom nedokučivom logikom zaključuje da se ovdje neosnovano obogatio javni isporučitelj vodnih usluga Vodovod i kanalizacija d.o.o. Split, koji međutim, a kako jasnim proizlazi iz rezultata dokaznog postupka, nije naplatio ni „kap vode“ više od onoga što je isporučio odnosno onoga što je o učinjenoj potrošnji bilo evidentirano na priključnim instalacijama - broj priključka 013913, GV 57313 (stambena zgrada Vukovarska 75A, Split - tuženici) i broj priključka 013920, GV 3165 (poslovna zgrada tužitelja Vukovarska 79, Split).
- da se u konkretnom slučaju radi o izdatku za drugog odnosno o plaćanju zakonske obveze za drugog sve prema odredbi čl. 1119. ZOO-a, pa kako da tužitelj nije dokazao, a na njemu je bio teret dokaza, koliko je **točno osoba u spornom periodu trošilo vodu u svakom od stanova – stambenih jedinica, to da i nije dokazao visinu svog potraživanja prema svakom od tuženika**, pa je i po ovom pravnom osnovu tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan.

IV. Drugostupanjski je sud odbio žalbu tužitelja i potvrdio prvostupanjsku presudu sve pozivom na odredbu čl. 368. st. 1. ZPP-a, utvrdivši dakle da ne postoje razlozi zbog kojih se presuda pobija, a ni razlozi na koje pazi po službenoj dužnosti.

Prema odredbi čl. 375. st. 1. ZPP-a, u obrazloženju presude odnosno rješenja drugostupanjski sud treba ocijeniti žalbene navode koji su od odlučnog značenja i označiti razloge koje je uzeo u obzir po službenoj dužnosti.

Pobijana drugostupanjska presuda, mada sadržana na ukupno 17 stranica, nema ni valjane ocjene žalbenih navoda tužitelja ni valjano i dostanu obrazloženih razloga odlučivanja suda, štoviše samo obrazloženje je u pojedinim dijelovima kontradiktorno i nerazumljivo, čime je drugostupanjski sud povrijedio odredbe čl. 354. st. 1. u vezi s čl. 375. st. 1. ZPP-a zbog čega je nadalje posljedično tužitelju povrijeđeno pravo na pošteno suđenje zajamčeno čl. 29. Ustava RH i čl. 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Razlozi odlučivanja drugostupanjskog suda, a kada su u pitanju žalbeni navodi tužitelja izneseni u žalbi protiv prvostupanjske presude Općinskog suda u Splitu br. P-4606/2023 od 03. studenog 2025. i njezinog ispravka od 04. studenog 2025., navedeni su u dijelu obrazloženja pod točkama 5. (str. 12.) do točke 10. (str.15.). U navedenom dijelu obrazloženja drugostupanjski sud gotovo isključivo reproducira dijelove obrazloženja iz prvostupanjske presude uz navode: „*prvostupanjski sud je naveo*“ - toč.5., „*prvostupanjski sud je utvrdio prvostupanjski sud je stava*“ - točka 6., „*prvostupanjski sud smatra*“ - toč. 7., „*prvostupanjski sud je stava ... prvostupanjski sud smatra*“ - toč.10., pa je utoliko utvrditi, a tražeći ocjenu žalbenih navoda tužitelja „kao iglu u plastu sijena“ da drugostupanjski sud na te žalbene razloge i nije odgovorio odnosno da ono što je odgovorio ne samo da nije relevantno i dostatno nego je kontradiktorno i nerazumljivo.

Drugostupanjski je sud naime, a kako je to već naprijed navedeno, potvrdio prvostupanjsku presudu prihvaćajući da je prvostupanjski sud pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje i na isto pravilno primijenio materijalno pravo.

Kolikogod su za tužitelja i dalje neprihvatljivi razlozi odlučivanja i zaključci prvostupanjskog suda, koje očigledno prihvaća i drugostupanjski sud, a kada je u pitanju primjena općeg pravila o stjecanju bez osnove iz odredbe čl. 1111. ZOO-a, isto više i nije bilo bitno za odlučivanje u ovom sporu obzirom da je prvostupanjski sud ocijenio, a drugostupanjski sud i to očigledno prihvatio, da se u konkretnom slučaju radi o odnosu stranaka koji se ima razmatrati kroz regulativu instituta plaćanja za drugoga odnosno po posebnom pravilu stjecanja bez osnova iz odredbe čl. 1119. ZOO-a.

Nedvojbenim iz nesporne pisane dokazne dokumentacije, na kojoj svoja utvrđenja utemeljuju nižestupanjski sudovi, proizlazi da je tužitelj bio označen kao korisnik (kupac) na oba priključka odnosno na priključku broj 013913, GV 57313 (stambena zgrada Vukovarska 75A, Split – stambeni apartmani tuženika) i priključku broj 013920, GV 3165 (poslovna zgrada tužitelja Vukovarska 79, Split). Kako je i kada došlo do ovog pogrešnog označavanja korisnika nije više, zbog proteka vremena, bilo moguće utvrditi, pretpostaviti je, a o čemu se izjašnjavala u svom iskazu i saslušana svjedokinja Milda Pancirov, kod rekonstrukcije poslovne zgrade tužitelja u objektu u Splitu, Vukovarska 79 (tužitelj svoju djelatnost obavlja i u objektu u Splitu na adresi Ivana pl. Zajca br. 2 gdje mu je sjedište), u kojoj je osiguran smještaj za cca 250 korisnika sa cca 140 zaposlenika i gdje je potrošnja vode velika sve obzirom na djelatnost tužitelja, zbog čega i nije bilo uočeno da se, u jednom manjem dijelu – potrošnja po priključku broj 013913, GV 5731, ne radi o vlastitoj potrošnji vode, sve do prijave kupca jednog stambenog apartmana - 2014. godine, koji je, podmirujući i ostale komunalne obveze koji ga kao vlasnika terete želio znati zašto tuženik, jer je takvu informaciju dobio od predstavnika stanara, plaća njihovu potrošnju vode. S druge pak strane tuženici su, postupajući nepošteno, godinama koristili vodnu uslugu – opskrbe vode u kućanstvu, bez plaćanja bilo kome ikakve nekada (tužitelj je zbog zastare tužio samo iznose plaćene za potrošnju u posljednjih pet godina) mada su znali i morali znati da ovu potrošnju

moraju i plaćati te da izostanak ove obveze plaćanja jest nedvojbeno rezultat nekakve greške ili zablude.

Odredbom čl. 1119. ZOO-a (izdatak za drugoga) propisano je da onaj tko za drugog učini kakav izdatak ili što drugo što je ovaj po zakonu bio dužan učiniti, ima pravo zahtijevati naknadu od njega.

Odredbom čl. 84. st. 1. i st. 2. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (NN br. 91/1996, 68/1998, 137/1999, 22/2000, 73/2000, 114/2001, 79/2006, 141/2006, 146/2008, 38/2009, 153/2009, 90/2010, 143/2012, 152/2014 – dalje ZV) određeno je, da suvlasnik na čijem je suvlasničkom dijelu uspostavljeno vlasništvo određenoga posebnoga dijela nekretnine održava taj dio o svome trošku te snosi sve javne obveze i terete u svezi s vlasništvom toga dijela, ako nije što drugo zakonom određeno (st.1.) te nadalje u st. 2. određuje da kad dužnik obveze na povremena davanja za komunalne usluge u svezi s uporabom nekog posebnoga dijela nekretnine (naknade zbog trošenja električne energije, plina, toplinske energije, odvoza otpada i sl.) nije neka druga osoba, suvlasnik na čijem je suvlasničkom dijelu uspostavljeno vlasništvo toga posebnoga dijela nekretnine duguje te naknade dobavljačima odnosno davateljima usluga.

Opskrba pitkom vodom nesporno spada u dio komunalnih djelatnosti koje pružaju javni isporučitelji vodnih usluga ali ne, u utuženom periodu, prema materijalnom propisu na koji se pogrešno poziva prvostupajnska sud - čl. 3. st. 1. i st. 2. Zakon o komunalnom gospodarstvu (NN br. 36/95 68/18) budući su ove odredbe navedenog Zakona, kao i sve ostale koje su se odnosile na djelatnost opskrbe pitkom vodom, odvodnju i pročišćavanje otpadnih voda, prestale važiti dana 31. prosinca 2009. sve temeljem odredbe čl. 258. Zakona o vodama (NN br. 153/2009) koji je stupio na snagu 01. siječnja 2010., a kako je sve to naveo tužitelj i u svojoj žalbi uz obrazloženje da u konačnici to i nije od posebne važnosti za odlučivanje u ovom parničnom postupku. Drugostupajnski sud međutim – toč. 10. obrazloženja, i u ovom dijelu potvrđuje pravilnost primjene materijalnog prava, po prvostupajnskom sudu, ne potrudivši se dakle, makar pristojnosti radi, niti provjeriti koji je to zakon bio na snazi, a kada je u pitanju opskrba vodom kao komunalna djelatnost, na koji način je dodatno iskazao krajnju površnost i arbitrarnost u odlučivanju.

Odredbom čl. 205. st. 2. Zakona o vodama (NN br. 153/2009, 63/2011, 130/2011, 56/2013, 14/2014) koji je bio na snazi u utuženom periodu, bilo je određeno da je cijena vodnih usluga prihod isporučitelja vodne usluge, a obveznik plaćanja je vlasnik ili drugi zakoniti posjednik nekretnine u kojoj se usluga koristi (korisnik).

Odredbom čl. 41. st. i st. 2. ZOO-a određeno je da je obveza ako se ono što se duguje može podijeliti i ispuniti u dijelovima koji imaju ista svojstva kao i cijela činidba, i ako ono tom podjelom ne gubi ništa od svoje vrijednosti, inače obveza je nedjeljiva, a kada u nekoj djeljivoj obvezi ima više dužnika, dug se dijeli među njima na jednake dijelove, ako nije određena drukčija podjela, i svaki od njih odgovara za svoj dio duga.

V. Kako je to već naprijed rečeno, prvostupajnski je sud ocijenio, a drugostupajnski sud potvrdio pravilnost i zakonitost ovakve odluke, da se u konkretnom slučaju radi o odnosu stranaka koji se ima razmatrati kroz regulativu instituta plaćanja za drugoga odnosno po posebnom pravilu stjecanja bez osnova iz odredbe čl. 1119. ZOO-a, međutim je tužbeni zahtjev tužitelja odbijen kao neosnovan iz razloga jer isti nije dokazao visinu svog potraživanja prema svakom od tuženika.

Tužitelj je, a kada je u pitanju **visina njegovog potraživanja prema tuženicima**, imajući u vidu obvezu vlasnika / suvlasnika stanova koja nespornom proizlazi iz odredbe čl. 84. st. 1. i st. 2. ZV-a, istu utvrdio sukladno odredbi čl. 41. st. 1. i st. 2. ZOO-a, sve obzirom da su računi za utrošak vode u stambenoj zgradi Vukovarska 75 A, Split, bili zbirni po mjesecima za sve stanove. U tom smislu nadalje tužitelj je, a što također proizlazi nespornim iz utvrđenja nižestupanijskih sudova, u dokazne svrhe priložio:

- sve zbirne plaćene račune, po mjesecima u utuženom periodu za potrošak vode po priključku broj 013913, GV 57313 (stambena zgrada Vukovarska 75A, Split – stambeni apartmani tuženika)

- izvode iz zemljišne knjige za sve stanove - apartmane u stambenoj zgradi te je, ukoliko je stambena jedinica bila u suvlasništvu, kao tuženike označavao, za tu stambenu jedincu sve suvlasnike i iznos koji bi otpadao na tu stambenu jedinicu utuživao prema pojedinom suvlasniku za njegov suvlasnički dio, a ukoliko je u utuženom periodu došlo do promjene vlasnika /suvlasnika označavao točno određene vlasnike /suvlasnike za period u kojem su isti bili u tom statusu.

Tužitelj je, a kako to navodi i prvostupanijski sud u dijelu pod točkom 10. obrazloženja, tijekom postupka u više navrata uređivao svoj tužbeni zahtjev (isključivo kod oznake tuženika) budući da je sud, početni postupak pokrenut u odnosu na 84 tužitelja, razdvojio u više postupaka, a u ovom sada tekućem, neki su tuženici dobrovoljno podmirili svoje dugovanje pa je odnosu na iste postupak okončan povlačenjem tužbe, neki su preminuli pa je na njihov mjesto stupio zakonski nasljednik ili više nasljednika (npr. točka I.-2. izreke prvostupanijske presude).

Ono što je međutim bilo nesporno i proizlazi iz utvrđenja pobijanih presuda jest da su, u ovoj parnici označeni tuženici u odnosu na koje je sud pobijanom presudama odbio tužbeni zahtjev, bili samostalno vlasnici stambenih jedinica u stambenoj zgradi Vukovaraca 75A u Splitu, kroz cijelo utuženo vrijeme, pa ova činjenica i nije posebno apostrofirana u obrazloženju presuda, niti su je tuženici osporavali što u krajnjem i nije bilo moguće obzirom na, u dokazne svrhe, priložene izvatke iz zemljišne knjige.

Sud je, obzirom na osporenu **visinu tužbenog zahtjeva, proveo i financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku** financijsko knjigovodstvene struke Jeri Brkanu kojim je naloženo vještaku, prema zbirnim mjesečnim računima potrošnja vode, utvrditi koliko to mjesečno iznosi, podijeljeno na jednake dijelove, za svaki stan i to u varijanti kada se zbirni mjesečni iznos dijeli na 71 stan i kada se dijeli na 76 stanova. Na nalaz i mišljenje sudskog vještaka, a kada je u pitanju pravilnost njegovog izračuna, koje je dostavljeno sudu 04. studenog 2019., stranke nisu imale primjedbi, a predmetni izračun, po stambenoj jedinici, bio je gotovo identičan izračunu koji je sačinio i sam tužitelj kod podnošenja tužbe. Prvostupanijski je sud također prihvati nalaz i mišljenje vještaka (toč. 32. obrazloženja) kada je u pitanju izračun po svakoj stambenoj jedinici međutim je naveo da vještak nije utvrđivao niti je mogao utvrđivati koliki je broj osoba u pojedinom mjesecu unutar utuženog razdoblja koristilo vodu u svakoj stambenoj jedinici (toč. 33. obrazloženja) pa ni ovaj nalaz utoliko nije prihvaćen kao dokaz o visini tužbenog zahtjeva tužitelja prema svakom od tuženika.

Uvjete i način vodoopskrbe pitkom vodom potrošača putem vodoopskrbnog sustava te, između ostalog, i način utvrđivanja cijene vodne usluge, određivala je, sukladno važećim

zakonskim propisima, a i danas tako određuje, jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave, u konkretnom slučaju Grad Split.

U točki 26. obrazloženja prvostupanjske presude, taj sud navodi, očigledno prepisujući ovaj dio iz anonimizirane druge sudske odluke : „ *Odredbom članka 11. stavka 2. Odluke o vodoopskrbi Grada S. (Službeni glasnik Grada S. broj 6/00) , koja je bila na snazi u vrijeme nastanka spornog potraživanja (2010. – 2014.) bilo je propisano da“* , a da bi potom tu Odluku u točki 28. točno označio kao Odluku o vodoopskrbi Grada Splita, sto onda, ponavljajući ova utvrđenja navodi i drugostupanjski sud u točki 7. obrazloženja svoje presude .

U konkretnom slučaju radi se o općem aktu jedinice područne (regionalne) samouprave, koji kao takav nije priložen u spis niti je više bio dostupan na internetskoj stranici Grada Splita, međutim je tužitelj, kako je to naveo i u svojoj žalbi i iz razloga navedenih u istoj, uzeo kao točno ono što je u tom pogledu naveo prvostupanjski sud, odnosno da bi u čl. 11. st. 1. i st. 2. navedene Odluke bilo određeno da: „ *ukoliko se plaćanje usluge opskrbe vodom vrši prema zajedničkom računu za više korisnika, cijenu za pruženu uslugu korisnici raspodjeljuju međusobno prema sporazumu razmjerno količini pružene usluge. Prema stavku 2. istog članka, ako među korisnicima ne dođe do sporazuma u smislu stavka 1. ovog cijena za pruženu uslugu za potrebe domaćinstva obračunava se u jednakom iznosu prema broju osoba koje koriste uslugu opskrbe vodom.*“

Nesporno je bilo, a što također utvrđuju nižestupanjski sudovi, da među tuženicima kao vlasnicima stanova u stambenoj zgradi Vukovarska 75A, Split, nije postojao nikakav sporazum o raspodjeli cijene pružene usluge opskrbe vodom (isti po tom osnovu ništa nisu ni plaćali pa se i nisu imali oko čega sporazumijevati), međutim nedostatak ovog sporazuma štoviše nadalje i nedostatak dokaza o tome koliko je osoba u svakom od stanova (stambenih jedinica) bilo u svakom stanu u utuženom periodu, prvostupanjski sud tumači, očigledno uopće ne razumjevši smisao i svrhu čl. 11. st. 1. i 2. Odluke o vodoopskrbi Grada Splita, na štetu tužitelja tvrdeći da je i u ovom dijelu, sve opet neovisno o odredbama čl. 84. ZV-a i čl. 41. ZOO-a, teret dokaza bio na tužitelju **pa kako dakle da tužitelj nije dokazao koliko je točno osoba u spornom periodu trošilo vodu u svakom od stanova** (toč. 29. 32. i 33. obrazloženja), to da i nije dokazao visinu svog potraživanja prema svakom od tuženika, a zbog čega nadalje da je i tužbeni zahtjev valjalo odbiti kao neosnovan.

Drugostupanjski sud u pobijanoj presudi ne samo da potvrđuje ovakvo neosnovano zaključivanje prvostupanjskog suda koje je suprotno izričitim zakonskim odredbama odnosno čl. 84. ZV-a, čl. 205. st. 2. Zakona o vodama, koji je tada bio na snazi i čl. 41. ZOO-a, a koje odredbe, u krajnjem, i nije moguće derogirati općim aktom, nego za tu potvrdu sada konačno daje i „svoju ocjenu žalbenih navoda“, koja je ne samo nerazumljiva i nerazborita nego je i suprotna utvrđenjima samog tog suda iznesenim u istom obrazloženju te također suprotna i utvrđenjima prvostupanjskog suda koje drugostupanjski sud prihvaća.

Tako drugostupanjski sud, u dijelu pod točkom 10. obrazloženja navodi: „*Glede visine obveze podmirenja troškova isporučene usluge pitke vode koju bi tuženici bili dužni nadoknaditi Vodovodu i kanalizaciji d.o.o., za razdoblje od 2010.-2014. tužitelj nije dostavio dokaz o broju osoba/stanara koje su koristile uslugu opskrbe pitkom vodom u spornom periodu, a od ovog suda se naglašava da nije jasno niti kako bi ovdje tužitelj mogao utvrditi sporne činjenice, pa samim time dostaviti te dokaze.*“ Tako dakle drugostupanjski sud na žalbene navode tužitelja da, suprotno onome što navodi prvostupanjski sud odnosno, pošto je

u konkretnoj situaciji dokazao, napornim dokazima, da su tuženici, kao vlasnici stanova odnosno posebnog dijela nekretnine – zgrade, zakonski obveznici plaćanja komunalne usluge – opskrbe vodom te kada je dokazao i visinu svog potraživanja prema svakoj stambenoj jedinici u utuženom periodu i nije bio dužan dokazati je li moguće još netko pored vlasnika koristio predmetni stan, ne samo da potvrđuje da je to tužitelj bio dužan dokazati nego, autoritetom drugostupanjskog suda naglašava tužitelju da „i nije jasno kako bi to tužitelj mogao dokazati“. Tužitelju međutim ovdje nije jasno kako je uopće moguće da drugostupanjski sud za potvrdu odlučivanja prvostupanjskog suda, a kada je u pitanju teret dokaza u konkretnoj pravnoj situaciji, koje odlučivanje je tužitelj argumentirao osporio u svojoj žalbi pozivajući se na materijalne propise i sudsku praksu, otkloni na način kao je to učinjeno naprijed citiranim dijelom obrazloženja odnosno obrazloženjem da mu, a kada je u pitanju teret dokaza, nešto „nije jasno“. Zar je moguće da drugostupanjskom sudu „nije jasno“ da tužitelj, obzirom na zakonsku obvezu tuženika, te obzirom na odredbe čl. 219. i 220. ZPP-a, nije bio dužan niti je mogao dokazati činjenice koje se nalaze isključivo u sferi kontrole i saznanja samih tuženika i koje bi onda sami tuženici morali na valjani način i dokazati jer bi jedino tako svoju zakonsku obvezu plaćanja mogli eventualno isključiti ili pak, prikazujući jedni druge, dokazivati da je u određenoj stambenoj jedinici bilo više osoba koje su trošile vodu što bi onda povećalo obvezu te stambene jedinice, a smanjilo obvezu stambene jedinice „prokazatelja“ ako je isti u stanu bio sam. Ovakvo nerazumno i nezakonito zaključivanje suda, sve još dano u zaštitu nedvojbeno krajnje nepoštenog postupanja tuženika, nije moguće tumačiti drugačije nego potpuno arbitrarnim čime je povrijeđeno i temeljno pravo tužitelja na pošteno suđenje i u njemu sadržano prava na valjano obrazloženu sudsku odluku.

Iz daljnjeg teksta obrazloženja sadržanog u istom dijelu pod točkom 10., utvrditi je da ni druge, zapravo nesporne činjenice „nisu jasne“, drugostupanjskom sudu, kada navodi:

“ .. Pravilno prvostupanjski sud utvrđuje da tužitelj nije dokazao koliki je iznos obveze na ime usluge isporuke pitkom vodom, podmirio na ime potrošnje tuženika/suvlasnika zgrade u Splitu, Vukovarska 75A, pa nije dokazao visinu potraživanja, slijedom čega je tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovan. Jednako tako tužitelj nije dokazao visinu utuženog potraživanja koje je na ime izdataka za drugog (suvlasnika zgrade u Splitu, Vukovarska 75a), podmirio Vodovodu i kanalizaciji d.o.o. u utuženom vremenskom razdoblju od lipnja 2010. – rujna 2014., na ime isporučene usluge pitkom vodom, pa je pravilno presuđeno da je tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovan.“ – sve ovo kod činjenice da uopće nije bilo sporno da je tužitelj uredno platio sve mjesečne zbirne račune koji su se odvojeno odnosili na potrošnju vode u zgradi Vukovarska 75 A u Splitu, a što izrijeком potvrđuje i prvostupanjski sud u točki 17. obrazloženja svoje presude, a temeljem kojih računa je provedeno i fikcijsko vještačenje u ovom predmetu te ukupna novčana obveza podijeljena jednako na ukupan broj stanova.

Obzirom na nedostupnost općeg akta odnosno Odluke o vodoopskrbi Grada Splita iz 2000. (Službeni glasnik Grada Splita broj 6/2000), tužitelj je u svojoj žalbi posebno naveo da mu nije poznato je li moguće čl. 11. iste imao još dodatnih stavaka, osim onih koje citira prvostupanjski sud, te je posebno ukazao da je predmetna Odluka stavljena izvan snage novom Odlukom o vodoopskrbi od 18. prosinca 2020. koja je objavljena u Službenom glasniku Grada Splita br. 70/2020, dostupnom na internetskim stranicama Grada Splita i koja nadalje u odredbi čl. 11. regulira plaćanje opskrbe vodom koje se vrši prema zajedničkom računu za više korisnika te u st. 8. određuje da u situaciji kada ne postoji sporazum korisnika ni obavijest o broju članova svakog pojedinog domaćinstva, cijena za pruženu uslugu vodoopskrbe se obračunava na jednake dijelove prema broju domaćinstva (stambenih /

poslovnih jedinica) u stambenoj zgradi, bez obzira na broj članova svakog domaćinstva ili površinu svake stambene jedinice.

Ukazujući nadalje, pored izričitih zakonske odredbi o obvezi plaćanja komunalnih usluga za nekretninu, i na sudsku praksu (na što se naravno drugostupanjski sud nije ni osvrnuo) kada je u pitanju primjena Odluke o vodoopskrbi Grada Splita iz 2000., posebno i teret dokaza glede obveznika plaćanja, tužitelj se pozvao na drugostupanjsku presudu i rješenje **Županijskog suda u Splitu br. 14 Gž-938/2019** od 21. kolovoza 2019. u istovrsnoj pravnoj stvari (visina tužbenog zahtjeva tužitelja - javnog isporučitelja vodne usluge opskrbe pitkom vodom, spram 55 tuženika, kao vlasnika stambene zgrade u S. za isplatu ukupnog iznosa od 37.007,93 kn na ime utroška vode, koji iznos je tužitelj zatražio od 55 tuženika na jednake dijelove, Županijski sud u Splitu je u navedenoj odluci iznio, između ostalog, slijedeća pravna mišljenja i pravne stavove:

„ Tužitelj u tužbi navodi kako tuženici nisu postigli sporazum o načinu plaćanja predmetne usluge, te da o eventualnom sporazumu nisu izvijestili tužitelja, te je zatražio isplatu pozivom na odredbu članka 41. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15. i 29/18.; dalje: ZOO), kojom je regulirano pitanje djeljive obveze.

Odredbom članka 11. stavka 2. Odluke o vodoopskrbi Grada S. (Službeni glasnik Grada S. broj 6/00) propisano je da ukoliko se plaćanje usluge opskrbe vodom vrši prema zajedničkom računu za više korisnika, cijenu za pruženu uslugu korisnici raspodjeljuju međusobno prema sporazumu razmjerno količini pružene usluge. Prema stavku 2. istog članka ako među korisnicima ne dođe do sporazuma u smislu stavka 1., cijena za pruženu uslugu za potrebe domaćinstva obračunava se u jednakom iznosu prema broju osoba koje koriste uslugu opskrbe vodom.

U konkretnom slučaju, nije sporno da su tuženici vlasnici svaki svog stana kao posebnog dijela navedene zgrade, pa se njihova obveza prema davatelju komunalnih usluga u vezi troškova nastalim uporabom posebnog dijela nekretnine ravna po odredbama članka 84. ZV-a u suglasju s odredbom čl. 41. ZOO-a.

Osnovano tužitelj u žalbi ističe da se, kod činjenice da tuženici nisu podmirili svoja dugovanja prema tužitelju, te spisu ne prileži dokaz o postignutom sporazumu o plaćanju usluga vodoopskrbe, obračun vrši u jednakom iznosu prema broju osoba koje koriste tu uslugu.

Dakle, teret dokaza u tom dijelu je na tuženicima, slijedom čega je sud prvog stupnja zauzeo pogrešan pravni pristup smatrajući da se u konkretnom slučaju ne može utvrditi stvarna visina dugovanja tuženika za sporno razdoblje“.

Teleološkim tumačenjem odredbe članka 11. Odluke, a kad je u pitanju zajednički račun s više korisnika, te ne postoji njihov međusobni sporazum iz stavka 1. članka 11. Odluke, dug se dijeli među njima na jednake dijelove i svaki odgovara za svoj dio duga, kako to propisuje odredba članka 41. stavka 2. ZOO-a.“

Identičan pravni stav iznio je i **Županijski sud u Dubrovniku u svojoj presudi br. Gž-235/2020 od 01. travnja 2020.**, u istovrsnoj pravnoj stvari i također, naravno po prethodnom pozivu na izričite zakonske odredbe i po pozivu na Odluke o vodoopskrbi Grada Splita iz 2000.

VI, Slijedom naprijed iznesenog tužitelj postavlja slijedeća pravna pitanja:

1. Je li tužitelj u parničnom postupku u kojem traži, a temeljem odredbe čl. 1119. ZOO-a, isplatu izdataka koje je imao plaćajući zakonske obveze tuženika, odnosno zakonske obveze koje prema odredbi čl. 84. st. 1. i st. 2. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (NN br. 9171996 152/2024), terete tuženike kao vlasnike /suvlasnike na čijem je suvlasničkom dijelu uspostavljeno vlasništvo određenog posebnog dijela nekretnine, dužan, primjenom pravila o teretu dokazivanja iz odredbe čl. 219. i čl. 220. ZPP-a, pored toga što je dokazao vlasništvo tuženika u odnosu na stanove - posebne dijelove nekretnina, dužan dokazati i tko su moguće bili drugi eventualni korisnici iste nekretnine temeljem nekog drugog pravnog posla ili je u tom pogledu teret dokaza na tuženicima.

2. Je li tužitelj ovlašten, a kada su u pitanju troškovi plaćanja komunalne usluge - opskrbe vodom koji se podmiruju jednim zajedničkim mjesečnim računom prema potrošnji evidentiranoj na jednom zajedničkom priključku - mjerilu za cijelu stambenu zgradu, u nedostatku sporazuma stanara o načinu podmire troškova potrošnje vode, nastali zajednički trošak izračunati primjenom odredbe čl. 41. st. 1. i st. 2. Zakona o obveznim odnosima (NN br. 35/2005 69/2028).

3. Je li tužitelj, u parnici u kojoj se utvrđuje zakonska obveza tuženika na plaćanje komunalne usluge – opskrbe vodom sve prema odredbi čl. 84. st. 1. i st. 2. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima i odredbi čl. 205. st. 2. Zakona o vodama (NN br. 153/2009 66/2019) dužan dokazati, pored toga što je dokazao da su u utuženom periodu tuženici bili vlasnici stanova - posebnih dijelova nekretnina, u nedostatku sporazuma stanara o načinu podmire troškova potrošnje vode, koliko je bio broj korisnika (potrošača) vode u svakom pojedinom stanu ili je teret dokaza u tom pogledu na tuženicima.

4. Čini li drugostupanjski sud bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 1. u svezi s čl. 375. st.1. ZPP-a i povredu iz odredbe čl. 354. st. 2. toč, 11. ZPP-a, ukoliko drugostupanjska presuda ne sadrži ocjenu žalbenih navoda od odlučnog značaja za odluku o zahtjevu, ni dostatno obrazložene razloge odlučivanja drugostupanjskog suda.

Prema naprijed iznesenom, a u odnosu na postavljena pravna pitanja, tužitelj drži da su ista važna za donošenje odluke u ovom sporu jer je drugostupanjski sud, počinivši postupovne povrede kako su iste navedene i u postavljenom četvrtom pravnom pitanju, pogrešno primijenio materijalno pravo te potvrđujući pravne stavove prvostupanjskog suda sada kao vlastite pravne stavove donio presudu u istovrsnoj pravnoj stvari različitu od dosadašnje sudske prakse odnosno pravnih stavova iznesenih u naprijed navedenim presudama Županijskog suda u Splitu i Županijskog suda u Dubrovniku, a u tom pogledu nema prakse Vrhovnog suda RH. U tom smislu nadalje odgovori na postavljena pravna pitanja važni su i radi osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni

Tužitelj kod toga nadalje smatra da je drugostupanjski sud pobijanom presudom povrijedio i prava tužitelja zagaranirana odredbom čl. 29. st. 1. Ustava RH budući za svoje odlučivanje, o čemu se tužitelj već detaljno očitovao u ovom prijedlogu, nije uglavnom dao nikakve razloge posebno ne dostane, razborite i valjane zakonske razloge što je upravo karakteristika odluka koje Ustavni sud RH ocjenjuje i utvrđuje arbitrarnim, uz tvrdnju da takve sudske odluke ne zadovoljavaju opće zahtjeve koji proizlaze iz Ustavom zajamčenog prava na pošteno suđenje (U-III-3538(2017)).

VII. Obzirom na naprijed izneseno

p r e d l a ž e s e

dopustiti, sukladno odredbi čl. 385.a ZPP-a, podnošenje revizije protiv označene drugostupanjske presude Županijskog suda u Velikoj Gorici br. GŽ-201/2026 od 03. lipnja 2026., budući se radi o pravnim pitanjima koja bitno utječu na odluku u ovom sporu i koja su važna, iz svih razloga navedenih u prijedlogu, radi osiguranja jedinstvene primjene postupovnog i materijalnog prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.

Split, 27. srpnja 2026.

Tužitelj po pun. .